

ע"פ 19509/03 - ירקוני איתן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 17-03-19509 ירקוני איתן נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני:

בפני כבוד השופט נואה בכור
ירקוני איתן
מעורער
נגד
מדינת ישראל
משיבה

פסק דין

1. בפני ערעור על פסק דיןו של בית משפט השלום ל.swaggerה בפתח תקווה בתמ"ע 16-07-10090 מיום **27.2.17** (כב' הש' ריבליון), בגין הורשע המערער בעבירה של נהיגה בקלות ראש בגין סעיף 62(2) לפקודת הת.swaggerה [נוסח חדש], והושתו עליו העונשים הבאים:

פסילה בפועל למשך 4 חודשים

קנס בסך 1,200 ₪ או 12 ימי מאסר תמורה

ושני חודשים פסילה מותנית.

על פי כתוב האישום, ביום **23.6.16** נתפס המערער כשהוא מציג בינהו בין הנטיים מעל 2 ק"מ בכביש 1 לכיוון מזרח, ובכך סican את התנועה העמוסה בכביש.

פסק דין של ביום"ש קמא **2.**

מהכרעת דיןו של ביום"ש קמא עולה כי בגין מקרים בהם על ביום"ש להכריע בין גרסת השוטרים לגרסה הנהוג- בנסיבות שבפניו יshown סרט שצולם מצלמת רכבו של המערער (ב/2).

הסרט מחזק את גרסתם של שני השוטרים, עד הנסיבות, לפיה המערער סטה מנתיב לנטיב תוך סיכון המשמשים בדרך.

עוד קבע ביום"ש קמא כי משעה 16:08 עד לשעה 16:11 בהם עקבו השוטרים אחר הרכב המערער, בוצעו לפחות 9 סטיות מנתיב לנטיב, כאשר המערער מגיע לעתים עד למהירות 142 קמ"ש.

עמוד 1

עוד נקבע כי בחלק מקטעי הכביש נראה עומסי תנואה ניכרים ובחלק עומסים פחותים, ואילו המערער נהג מרחק של כ- 2 ק"מ תוך שהוא סיטה מימין לשמאלו ומשמאלו לيمין, ובכלל זה סטיות מנטייב שמאלית דרך נתיב אמצעי עד לנטייב הימני, באופן המחזק את גרסת השוטרים.

עוד נקבע כי יש לקבל את גרסת השוטרים לפיה המערער נצד עקב הסטיות לכל רכב לפניו, כשב"ת/1 אף ציין כי מכוניות נאלצו לבلوم בשל רכב המערער, ובכך סיין כל רכב, כמו גם עקב היזוגים.

בנוסף, מצא ביום"ש קמא חיזוק לgresת השוטרים בתגובהם הספונטנית של המערער, עת נעצר ע"י השוטרים, לפיה אמר כי הוא יודע והבין את מעשיו, אך מהר לנכדו ו.mapbox להסתפק באזהרה.

בנסיבות אלה, הרשינו ביום"ש קמא בהנעה בקלות ראש, ולאחר עברו התעבורתי וחומרת העבירה השית עלי את העונשים המפורטים לעיל.

טייעוני הצדדים .3

משמעות המערער עולה כי טעה ביום"ש קמא בכך שהרשיע את המערער בעבירה הנ"ל.

ראשית, המערער זמן לדין בחודש נובמבר, אולם ביום **24.9.17** מצא עצמו נדון בהיעדר לאחר ש"יד נעלמה" שניתנה את הזימון, ורק כעבור כ- 3 שבועות בוטל פסה"ד.

ניתנה בידי הדין הנושא את מועד הדיון לחודש נובמבר ומועד זה תוקן למועד מוקדם יותר מבלי שיידعوا אותו בכרך, כך שהוא נדון בהעדרו.

לטענתו- מדובר בזכוף שלא נחקר.

רק כעבור שבועיים בוטל פסק הדיון, במהלכם לא נהג המערער ברכב, ומשנגמר דיינו בשנית- הושת עליו עונש חמור מזה שהושת בתחילה.

נפסק בעבר כי כתוב אישום תעבורתי הנסמך על דברי שוטר צריך חיזוק, ועל כן על ביום"ש לבחון בהקפדה יתרה את התשתית הראיתית בתיק, באופן שלא נעשה דנן.

כך, מושגים דוגמת "מהירות בלתי סבירה" ו"סיכון" צריכים ביסוס ראוית.

העובדות הנראות בסרטון ופרשנותם המשפטית אין יוצרות כלל עבירה, ולהילופין אין יוצרות את ההגדרה של "קלות ראש" ושל "סטייה" מנטייב.

הניגה היא פועלה דין-נית, לא בכדי לאחרונה הוגברה האכיפה על הנוסעים מצד שמאל.

בסרטון נראהת הניגה ללא דופי, וגם אם ניתן ללמידה מהצלום על חריגה ב מהירות הרף זו מהירות ברמה של

ברירת משפט בשיעור של 250 ש"ח.

המערער מודה כי החליף נתיבים ככל הנג סביר, בהתאם לקצב התנועה בדרך מהירה, וכשכמ"ש קמא מגדר כי המערער "סטה" מנטיביו- הוא מתעלם מהגדرتה החוקית והAMILONIOT של המילה סטיה, שכן לא נגרמה הפרעה או סיכון בהתאם לסעיף בתקנות התעבורה.

כך גם לגבי "מהירות סבירה"- שלפי תקנה 51 לתקנות התעבורה מדובר בנסיבות שבכל הנסיבות ותנאי הדרכו וה坦ועה בה, תהיה בידי הנהג את השיטה המוחלטת ברכבו.

בענייננו, לא ברור מדוע נקבע כי המערער נהג בנסיבות שאינה סבירה, על סמך הגדרה זו, הוואיל ולא איבד את השיטה ברכב, והוא תאה את תנאי הדרכ. בימ"ש קמא לא ניתן זאת.

ה גם שאין ערכאת ערעור מתערבת בנסיבות עובדיים ומהינות שנקבעו בערכאה דיןונית ששמעה עדים והתרשמה מהם במישרין, הרי שבמקרים חריגים תערב- ומרקחה זה מצדיק את התערבותה.

מצאי העובדה נקבעו ע"י בימ"ש קמא בתבוסס על שיקולי היגיון, ועל כן נדרש התערבות במסקנות המשפטיות אליו הגע בימ"ש קמא, ולא בעבודות עצמן.

מהפסיקה עולה אבחנה בין עבירה של נהיגה ברשלנות בה הורשע המערער, ובצדיה עונש פסילת מינימום של 3 חודשים, לבין נהיגה בחוסר זירות לפיה תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, שאין בצדיה עונש פסילה מינימלי.

נקבע כי מקרים בהם מדובר ברשלנות או חוסר זירות גבוהים -יכנס הדבר בוגדר עבירות הרשלנות בפקודת, ובמידה נמוכה- בתקנה הנ"ל.

חלק מהפסיקה (ת"ד 1388/02; ת"ד 1318/01) אף התקיימה ליסוד הנפשי הנדרש, לפיו יש צורך בהוכחה של מחשבה פלילית בעבירה לפי הפקודה, ولو בדרגה נמוכה של פזיות או רשלנות רבתה המגיע עד כדי קלות דעת, בנגד לתקנה- המחייבת הוכחת העדר מודעות בלבד (רשנות). שאינה מחייבת הוכחת יסוד נפשי כלשהו כתנאי להרשותה בגינה אלא רשלנות בלבד (העדר מודעות).

לאור עמדת הפסיקה, עולה כי מטרת הסעיף בפקודת הוא לשמש במקרים בהם יש יסוד להחמיר מעבר לתקנה גופה.

הפרשנות התכלייתית היא כי הסעיף בפקודת חוקק במקרים בהם התקנה אינה מספיקה. הכלל צריך להיות שנאשימים יואשמו קודם כל בתקנות התעבורה ורק מקום בהם התקנות אין מוציאות על החומרה המיוחדת שבנסיבות ביצוע עבירה ספציפית- יש לפנות לפקודה המחייבת פסילה כאמור, כגון מקום בו סטיה ממסלול הביאה לפגיעה ברכב שבא ממול.

בנסיבות כאלה יש הצדקה להחמרה בענישה ולתוספת רכיב הרשלנות לפי סעיף 62(2) המחייב ענישה מחמירה, לצד החמרה בסיסוד הנפשי.

כך הבדל בין מעבר באור אדום, שהינה עבירה מסווג אחוריות קפידה, לעומת מעבר באור אדום תוך הימלטות מנידחת.

בנסיבות אלה, עדויותיהם של עדי הנסיבות אינה מקימה תשתיית ראויית להרשות המערער בעבירה הנ"ל.

מסקנת בימ"ש קמא בהכרעת דינו לפיה "בנסיבות אלה אין אלא להסיק כי גרסת השוטרים נכונה ואמינה"- איןנה מבוססת כלל ועיקר.

משינויו הנטיב והמעברים - אין למדים קרבה מסוכנת לרכב אחר /או שרכב אחר שינה מאורה נהיגתו - בלם, סטה, צפר או סיפר לשוטרים אודות נהיגה רשלנית של המערער.

לא די בהבל פיו של שוטר או באמירה סתמית לגבי ביצוע עבירות תעבורה, אלא על ערכאת הערעור להעביר מסר חד ממשעי לפיו על שוטרים בזירת האירוע לפרט את אופן ביצוע ונסיבות העבירה.

בביחם"ש השוטרים מנסים להסתמך על זיכרונות כעbor חלוף זמן.

כך, למשל **בג/1** מופיע הרכב אחר בלם - מבלתי לפרט איזה רכב, מרחק, וסיבת הבלימה.

לא די בעדותו של שוטר כדי להרשיע אלא שעדי הנסיבות אף מסרו עדות מגומגת בימ"ש קמא לפיה לא ידעו/לא זכרו מידע רלוונטי אודות מרחקו של המערער מרכיבים אחרים, באיזו סטייה מדובר חדה או הדרגתית, כמה מכוניות הופרעו, וכו'ב.

לענין העונש- עקב שינוי מועד הדיוון בגין נשפט בהעדר היה פסול המערער בפועל מלנהוג במשך שבועיים- שלושה שבועות.

בנוסף, אין סיבה להבדל המשמעותי בענישה בין ג"ד בהעדרו לבין זה שלאחר ניהול המשפט, שכן אין סיבה מהותית להחמרה בענישה בין נאשם שלא טרח להתייצב לכואורה- לבין נאשם שבאים"ש וניסה בכל מחיר להוכיח את צדקתו.

לאור האמור, מתבקש זיכוי של המערער ולחילופין- הרשותו בעבירה על פי תקנה 21(ג) תקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

לחילופין- מתבקשת הקלה משמעותית בעונשו, ובעיקר ברכיב הפסילה.

מטרוני המשיבה עולה מайдך כי הטענה בדבר סעיף האישום השגוי כלל לא עלתה בימי"ש קמא,

ומדבר בטענה חדשה במסגרת ערעור.

מעבר לנדרש יעור כי הפרוגטיבה בדבר בחירת הסעיף היא לתביעה, ובמקרה דין קיבל ביום"ש קובל את עדמתה והרשיע בעבירה כי סבר שהיא מתאימה.

הריאות שהובאו רבות, ובכלל זה דוחות שוטרים נעדרו כל אינטראס המבצעים מלאכיהם, סרטון שמחזיק את גרסאות השוטרים ונונן תמונה מלאה לפיה המערער סטה מנתיב לנתייב ומגיע למהירות גבוהה של עד 144 קמ"ש ונוגג בצורה פרaicת דקות רבות טרם נעצר.

למאגר הראייתי מתווסף אמירותו של המערער שהוא ממחר להוציא נצדו מהגן.

לכן הכרעת הדין מוצדקת, ולא נפל בה כל פגם או שגגה.

לא מדובר במערער המושך לראשונה, אלא בעל עבר תעבורתי מכבד של 32 הרשעות. הרישום הפלילי כולל עבירות דומות של נהייה ללא זהירות ועבירות נוספות.

עונש של 4 חודשים פסילה הינו ראוי, בהעדר לקיחת אחריות בשלב גזירת העונש.

לאור כל האמור, לא נפל פגם בפסק דיןו של ביום"ש קמא, ויש לדחות את הערעור.

דין והכרעה

.4

ערכאת הערעור אינה מתערבת בנסיבות עובדה ומהימנות של ערכאה דיןונית אלא רק במקרים חריגים ווציאי דופן, בהם נמצא כי המסכת העובדתית שנקבעה על-ידי הערכאה הדיונית או המסקנות המשפטיות אליו הgiaה- אין סבירות או מתיישבות עם חומר הריאות (ע"פ 2694/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.11.2009); ע"פ (ח' 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.11.2010); ע"פ 33487-06-10 הוועדה המקומית לתכנון גבעות אלונים נ' אבראהים עוז (פורסם בנבו, מיום 5.9.10)). בע"פ 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 18.11.2009)).

בנסיבות שבפני- נסמן ביום"ש קמא בעיקר על עדויותיהם של שני עדי תביעה, השוטרים במקום האירוע, שהעידו אודות נהיתו של המערער, וכן סרטון מתוך רכבו של המערער שצילם את מהלך נסיעתו בדקות עבר לעצירתו ע"י השוטרים, והינו בבחינת הראייה הטובה ביותר.

עיוון בתשתית הראייתית בתיק, כמו גם בנסיבות הכרעת דין של ביום"ש קמא, מעלה כי לא נפל כל פגם בהחלטתו, ואין מקום להתערבותה של ערכאת הערעור.

בסעיף 62(2) לפיקודת התעבורה קבע החוקוק את הנسبות בהן מתגש העבירה הRELONETIT תוק קביעת מספר חלופות כלהלן-

"נווה רכב בדרך קלות ראש, או בrelsנות, או במהירות שיש בה נسبות
המקורה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן מהירות המקסימלית
שנקבעה"

בעניינו, בחינת הסרטון שצולם ממוכנותו של המערע, אף הוגש במסגרת פרשת ההגנה,

מעלה כי בדומה לתיאור בהכרעת דינו של בימ"ש קמא, נראה המערע כשהוא נסע ב מהירות גבוהה מאוד, רובה יכולה של הדרך, מהירות הנעה בערך בין 135-120 קמ"ש(!), ומגיעה בשיאו לכדי 144 קמ"ש(!).

לא זו בלבד שמדובר ב מהירות גבוהה במידה ניכרת מזו המותרת בכביש בו נסע, אלא שגם הסרטון נראה כי מדובר בכביש עמוס, בחלקים שונים, כשהumarur עבר באופן תכוף בין הנטיים -ובכלל זה מנתיב קיצוני לנטייב קיצוני אחר- כל זאת כ מהירות נסיעתו כמעט ואינה פוחתת.

די בפער המובהק בין הניגתו של המערע, כנראה במלטה, לבין הניגותם של הרכבים הרבים האחרים על פניהם הוא חולף בדרכו, כדי להבחן בניגתו חסרת הסבלנות, המהירה והמסוכנת.

החוקוק ציין במשמעות כי יכול ונראה תהואה סכנה לציבור אף מקום בו מהירות פחותה מהמהירות המרבית שנקבעה באותה דרך, קל וחומר- בעניינו בה מדובר ב מהירות מופרזת לכל כביש במדינת ישראל.

זאת ועוד, בצדק מצא בימ"ש קמא את הסרטון כמחזק את גרטתו של המתנדב יהודה שרון שנכח באירוע, כשםהדו"חות שמי לא -ובכלל זה סרטוט מסלול רכבו של המערע- עולה כי ראה את רכב המערע נצמד לרכבים שלפניו ומציג בין הנטיים בפראות, כ-8 פעמים, כל זאת לאורך כ-2 ק"מ, ותוך שמירת קשר עין רצוף עמו (ת/1; ת/2; ת/3).

לא זו בלבד שמדובר بعد אובייקטיבי נדר כל מניע זו להפליל את המערע, אלא שיעור בסרטון מרכבו של המערע עצמו - כדי לחזק את כל האמור בדו"חות שהגיש, ובכלל זה את תשובה המערע במקום האירוע לפיה הוא ممחר לנכדו, וכי הבין את שעשה (גרסה בה הודה בימ"ש קמא- ראו להלן).

עד זה חזר על הדברים אף במעמד עדותו בימ"ש, כשבעובדה כי פרטי מסוימים אינם זכורים לו בשל חלוף הזמן- אין כדי להפחית מהימנות הדברים שתועדו על ידו בזמן אמת באופן מפורט וברור.

ادرבא- לו היה בכוונתו של עד זה "להפליל" את המערע כתענתו, הרי יוכל היה להפליג בתיאורי סרק מעל דוכן העדים ולעבות את האמור בדו"חות שרשם, כמו גם להוסיף ביצוע עברות מן הגורן ומן היקב, ברם העובדה

לפיה מחייב להעיד כי אינו זוכר פרטיהם כאלה ואחרים - **רק מחזקת את אמינותו.**

עדות זו מקבלת חיזוק נוספת בגרסת השוטר דימטרי פין, שנכח אף הוא באירוע, ותיעד אותו בז'ק"ד, כאשר עדותו לא נמצא כל דופי או מניע זה.

בשולי הדברים יוער כי טענות המערער בדבר היעוד מדויק של האירוע ע"י מי מהשוטרים, כגון רישום מרחק מרכיבים אחרים, פרט רכב שבלם וכי"ב, מתעלמות מהעובדה כי הוא עצמו דאג לתעד את נסיעתו לכל אורכה, באופן המיתר את אותו "יעוד מדויק" שmailto לא מצוי בדו"חות השוטרים כדברי.

בחינת גרסתו של המערער בביבמ"ש קמא מעלה כי זו נעדרת כל אחיזה בנסיבות עד כדי אבסורד, ככל הנראה מתוך ניסיון למלט את עצמו מן הדין.

כך, המערער אינו מ הסטיות בנתיב נסיעתו, זאת ותו לא (פרק עמ' 13 ש' 19-20).

בנוקודה זו יוער כי בגרסתו מודה המערער כי אכן מיהר לאסוף את נכדו (פרק עמ' 14 ש' 13-16 ו' 26-32) - משם כפי שצווינ בדו"ח המתנדב שרון, ואף מתישב עם נהיגה נחפה ומהירה באופן מיוחד.

לモתר לציין כי העובדה לפיה **מודה המערער בביבמ"ש קמא כי ביקש מהשוטר שרון להסתפק באזהרה וכי הבין את שעשה** (פרק עמ' 14 ש' 21-25) בהחלט משמשת **ראשית הודה** אם לא מעלה מכך בנסיבות אלה.

מן המקובל - הראות מוכחות את העובדות הנטען בכתב האישום, והעובדות שהוכחו - מבשות עבריה של נהיגה בקלות ראש במהירות מופרזת המסתננת את ציבור המשתמשים בדרכן.

לאור כל האמור, קביעתו של בимв"ש קמא לפיה התשתית הראיתית שנפרסה בפניו מוכיחה מעל לכל ספק סביר כי המערער נהג בקלות ראש הינה מסקנה משפטית סבירה, מתקבלת על הדעת, והמתישבת עם חומר הראיות.

אף בוגע לעונש שהושת על המערער לא נמצא כל דופי או פגם המצדיקים התערבותו ערוכה זו.

בצדיה של העבירה בה הורשע המערער התווה המחוקק ענישה מקסימלית של מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שענינו עד 75,300 שקלים חדשים.

יש לציין כי בענינו של המערער לא קיימת תקופת פסילת מינימום, בניגוד לנטען, הויל ובהתאם לפקודת התעבורה - העבירה בה הורשע נמנית על העבירות בתוספת השנה לפקודה, כשבהתאם לסעיפים 37 ו-38

לפקודה, הקובעים עונשי פסילה מינימליים, מדובר בעבירות מהתוספת השנייה רק מקום בו הורשע הנאשם בשנתיים עבור בכך על אחת העבירות מהתוספת הראשונה או השנייה, או לחילופין- אם מדובר בעבירה מהתוספת השנייה שגרמה לתאות דרכים בה נחבל אדם או ניזוק רכוש.

המערער אינו נכנס בגדון של חלופות אלה, ולכן אין עונש פסילת מינימום חובה בעניינו.

עם זאת, נכון העונש המרבי בצדיה של העבירה בה הורשע, לצד נסיבות ביצוע העבירה, עברו התעבורי המכבד, והעובדה כי חרף קיומו של סרטון ביכר לננהל הליך משפטי עד תום, הרי שאין בקנס שהושת עלי ובפסילה בפועל שהושתו עלי- משומע עונש בלתי סביר, ועל כן אין מקום להתערב בו.

.5. לאור כל האמור, דין הערעור להידחות על שני חלקיו.

ניתן היום, י"ז חשוון תשע"ח, 06 נובמבר 2017, במעמד הצדדים.